

יורק דעה

חלומות בענייני דיומא

העיוורון

חלמתי שהאדמו"ר החדש אומר: החילונים לא יכולים לעשות שלום עם אף אחד, הליטוואקים יכולים אולי לעשות שלום עם הסונה, אבל רק החסידים יכולים לעשות שלום עם השיעה. רק אנחנו נעשה שלום עם איראן. והוא דופק על הגמרא: אם הייתי מקים מדינה, מדינה סודית בתוך המדינה, שהמדינה לא יודעת עליה! והוא שולח אותנו להקים מדינה בתוך מדינה בתוך מדינה. כי המדינה שבתוכך היא האויב שלך, אבל האויב של האויב שלך הוא החבר שלך. ואני לא יודע איפה להסתיר את המדינה החדשה, אז אני מקים בתוכי מדינה. מדינה לרגל בתוך המדינה שהיא אני, לא, יותר עמוק, מדינה סודית בתוך השטריימל. וחמוש בחבר הפנימי שבתוך האויב הפנימי, האגף שולח אותי למנוע את מלחמת לבנון. ואני אומר לציונים, הם רוצים לחטוף אתכם, אז רצון זה חולשה – תנו להם לחטוף אתכם. קחו חייל שחולה בסרטן, סופני, ובמקום למות סתם, תנו לו לעשות דבר אחרון ציוני, שיהיה סוס טרויאני, שב"טעות" יהיה במקום הלא-נכון בזמן הלא-נכון, וייחטף פנימה. ותעשו לו לפני כן ניתוח, תכניסו בתוכו איבר סודי, שיהיה בעצם משדר, שיהיה מרגל, שיהיה מתאבד נפץ. והם מיד יקחו אותו למחבוא, למקום הכי סודי, יביאו אותו להכי בכיר, כי הסוס יהיה מלא סודות, ואתם תתנו לו מורפיום שיעמוד בחקירות, ואז ברגע המכריע – בקודש הקודשים – הבנתם, טיפשים? והם לוקחים לוחם שייטת מורעל. מלא בסרטן. והוא אומר: המשפחה שלי זו השייטת, זה עובר אצלנו בגנים. ואני מוסר את המושכות למחלקת מ"מ, ואומר: דיו!

והאדמו"ר החדש, הוא מסביר את שנאת ישראל. והוא מסתכל על הספרייה, ואומר: לגוי שפוגש בדת ישראל יש שלוש אפשרויות: א. להתאבד; ב. להתגייר; ג. להפוך לשונא ישראל. במה הייתם בוחרים אתם? ובמוצ"ש אני רואה בתוך חשכת האינטרנט כותרת: צפו בסרטון: נצראללה לובש שטריימל. התגייר ומסתתר בקהילה חרדית במרכז הארץ. ואני הולך למקום שבו מחביא האדמו"ר את הפריטים המסווגים ביותר, וקורא בין המדפים: אני יודע שאתה פה, מה אתה עושה עם שטריימל?! -מתחבא. ואני מבין שנודע הדבר, וצריך להחביא אותו עוד יותר עמוק בפנים. והוא אומר: אתה יודע למה רואים רק שחור? זה לא שאנחנו שחורים ואתם לבנים, אנחנו שחורים ואתם שקופים. לכן רואים רק שחור. וכל פעם, שהסוס העיוור מבפנים. כל פעם. כל פעם. אני לא מצליח לסיים. כל פעם. פעם אחר עפם. אתה משתלט על המקלדת. לא חוכמה, אתה כותב מה שאתה רוצה. תקיש על המקלדת בצורה עיוורת, ותגלה מה אלוהים רוצה. תעצום עינייםךתצמחוטאנהכרק//

בדיחה יהודית עם זקן

חלמתי שהיהדות חוזרת לספר מלכים. ומגיע איש אחד עם מכנסיים שמגיעים עד לעיניים, מגיע משומקום, ואומר שצריך פונקציה דתית בשלטון, שאלוהים מוכן שנחזור להיסטוריה רק אם יהיה נציג משלו, אחרת הוא מחזיר אותנו בחזרה. כמו שהיה נביא למלך, אז עכשיו יהיה לממשלה ליצן. והליצן, נציגו הרוחני של אלוהים עלי אדמות, קופץ מתחת לשולחן הממשלה ומצלם ממתחת, בועט, מושך במכנסיים, מכניס חיות, וכולם ממשיכים לחייך, והוא רואה שהם מחייכים, ומחליט שהוא יגיד לראש הממשלה מה לעשות, ואם הוא לא

יעשה, הוא יעשה ממנו חוכא ואייתוללה. והראש מת מפחד, אפילו פוחד לשאול מה זה חוכא ואייתוללה. והוא מעביר פתקים בין השרים, ועכשיו יש דיון אחד מעל לשולחן, ודיון אחר ממתחת, ולאט לאט הדיון למעלה מתרוקן מתוכן, וכל התוכן נשאב למטה, והוא מעביר פתקים שהמשרדים יעסקו, יהיה משרד לחזירים, אתה תהיה השר לענייני חזירים, ומשרד לתרנגולות, עם סגן שר לענייני ביצים, וכל השרים שמחים כי יש הרבה חיות, וכל אחד חושב. ואם ראש הממשלה מעביר לו פתק שחייבים לעצור, שתהיה מלחמה, שזה הסוף, הוא משנה את הפתק שקוקוריקו, ומעביר לשר לענייני כלבים, והשר צוחק, ומעביר האו האו, שועל תיזהר, וככה הוא מתרגם ביניהם, ואת ראש הממשלה הוא הופך לזנב. ואם הזנב מתלונן, הוא אומר אלוהים אמר, זה לא בריא שיהיה רק שלטון רציני, שלטון חילוני, צריך שיהיה מבקר רוחני, הפרשיות הכי טובות בספר מלכים נוצרו ממלחמות בין מלכים ונביאים, אז תחשוב מה היה יכול להיות אם היו ליצינים. ואז הוא מלביש לראש הממשלה כובע של זנב על הראש, שהוא מקשקש כשהוא מדבר, וכולם צוחקים. ובא נביא אחד ואומר שזה לא מצחיק, זה לא מצחיק בכלל. והליצן לוקח נוצות ממשרד התרנגולות ומדגדג ממתחת הרגליים. וכולם צוחקים.

התורה והטריטוריה

חלמתי שהמשיח אומר: זה שאתם לא קוראים נכון, את המפה ואת המיטה, זה כי המקרא הוא המקרא של העולם. כי אתם חושבים שמזרח זה ימין ומערב זה שמאל, בעוד החלוקה המקראית היא שמאל בצפון וימין בדרום, ולכן אתם חושבים שמדובר בעדות המזרח, למרות שמדובר בעדות הדרום. ספרד זה מזרח? מרוקו זה מזרח? לכן החלוקה הפוליטית הרלוונטית בישראל ובאויבי ישראל היא לא בין מזרח למערב, אלא בין צפון לדרום, ולכן אתם מתבלבלים בימין שמאל, וגם מתבלבלים בחלוקה המיטתית, שהאישה במערב והגבר ממזרח, ולכן לא יודעים לקרוא חלומות. הרוצה להבין יצפין, הרוצה להחכים ידרים. נכון מנסה להוריד את הבגדים כדי למצוא מתחתם את האשה, חכם יודע שהכל בגדים. כל אחד רואה כאן חב"ד (חכמה בינה דעת), שזו הדרך לדעת אישה. אבל אתם מיד רואים כאן עירום, למרות שהמשמעות היא ההפוכה - הלבושין. כי המודרניזם בקבלה היה לגלות את אלוהים מתחת ללבושין, אבל הפוסט-מודרניזם בקבלה הוא שהכול לבושין. ואין אלוהים. אין שכניה, יש רק לבושין של המלכה - כנסת ישראל, רשת ישראל, האינטרנט. העולם הוא חצאית, והמקובל הישן הוא שמנסה להציץ מתחת לחצאית, אבל המקובל החדש יודע שאסור להציץ מתחת לחצאית. לא בגלל מה שיש שם, אלא בגלל שהעולם הוא חצאית. בגלל מה שאין שם. ומי שינסה להוריד את החצאית - זה סוף העולם. אין מה להסתכל מתחת למפה, מתחת למיטה. יש רק 4 כיוונים לעולם.

הפתרון החרדי לסכסוך

חלמתי שהמשיח אומר: עוד 40 שנה רוב חרדי במדינה, ואז היא כבר לא תהיה מדינה אלימה. אבל לפני כן יש 20 שנה של סכנה, כי עוד 20 שנה רוב דתי במדינה. היום יש רוב מסורתי במדינה, וכבר תראו איך זה נראה. רוב חילוני במדינה היה לפני 20 שנה. אבל מה שאף אחד לא יודע, זה שעוד 60 שנה רוב חסידי במדינה. ואז היא כבר לא תהיה מדינת ישראל, אלא מדינת האר"י. והשיח הלוריאני, שהיום הוא אזוטרי אפילו בעולם הדתי, יהפוך לשיח הגמוני. ולכן אנחנו צריכים כבר כיום לכתוב את ספרות התחייה של השפה הזו, להכין את

המנגנונים הרוחניים, את החיבור שלה לטכנולוגיה ולמנגנונים הכוחניים, שהמדינה החסידית לא תהיה אימפוטנטית כמו המדינה החילונית, להיות נחשים דקדושה. לכן צריך דימויים נועזים. אחרת אלוהים יהיה פסל טקסטואלי. דברים שקשה להעלות על דל שפתיים, ולכן נשארים בתוך הראש. המדינה החרדית כבר לא תהיה מנגנון כוח אלא מנגנון רוח, סוג של אוטונומיה תרבותית, כבר לא תהיה חשיבות לארץ החומרית, למרחב הלא וירטואלי, אלא לארץ הרוחנית, הוירטואלית, לאיילות השדה ולא לצבאות השדה. כי בשבועות שלא להקים מדינה היו שתי אפשרויות, אפשרות של תעירו, כמו להעיר מבחוץ מהחלום לעבודה החומרית, שזה חטא, או תעוררו, לעורר מבפנים, שהחלימה מתחלפת בתשוקה לאישה, ובמקום שתהיה מדינה של כסף תהיה מדינה של ילדים, במקום רכוש ובעלות וכיבוש יהיה חינוך ותורה ולימוד. במקום שילמדו את לימודי הקודש כאילו הם לימודי חול, ילמדו את לימודי החול כאילו הם לימודי קודש. לימוד התורה ישלט על לימוד הלא-תורה, לא בתכנים, לא שילמדו רק תורה, אלא שילמדו כל דבר כלימוד תורה. ומעמד הבינוניות של הבעלי בתים יבין את מקומו כמעמד הנמוך רוחנית, ומה שיהיה מקובל ורצוי בחברה זה להיות עני ולא בינוני, המטרה של שר האוצר תהיה שהמדינה תהיה יותר ענייה, כי זה אומר שמתעסקים פחות בכסף ויותר בטקסט. כי השקר הגדול הוא שחינוך עולה כסף, בעוד חינוך הוא חינם. טקסט זה חינם. זכויות יוצרים יש רק לאלוהים, זה המצאה של הדפוס הדכאני, זה לא רלוונטי לעולם המשיחי, בו יש רק חובות יוצרים. מצוות יוצרים. ומס הכנסה יהיה מס מוסרי על עבודה, כי מי שלא לומד צריך לשלם מס. כל ההורות והמדינה ומערכת החינוך והאקדמיה כולם מטרתם והצדקתם להעביר משאבים ממי שחוטא בעבודה למי שעמל בלמידה. NP^P . במקום לחשוב שהלמידה משרתת את העשייה, צריך לחשוב שהעשייה משרתת את הלמידה. ומטרת השלום היא לאפשר חלימה בטוחה. כי החילוניות עשתה שלום עם המדינות מהן נכנסנו לארץ, מצרים ועבר הירדן, אבל צריך את החרדיות כדי לעשות שלום עם המדינות מהן נכבשה הארץ, עומק הקליפות של מצפון תיפתח הרעה. רק השטריימל יעשה שלום עם הטורבן השחור. כשלאש המדינה יהיה שטריימל - אז המשיח יגיע.

בחירות של סוף העולם

חלמתי. בנות יתחילו להתחתן עם מחשבים, ותהיה תנועה למען נישואים עם מחשבים, גם אנחנו אוהבים. ומצעדי גאווה של בנות עם מחשב העל שלהן, רובוט גברי, גם טיפוש וגם חכם וגם הכי אוהב אותן בעולם. ויום אחד נתעורר ויבחרו רובוט חתיך לראש ממשלה. והוא יקבל מיליון החלטות בשנייה. הוא יהיה ראש ממשלה מצויין. וכל הנשים בעולם באמת יוכלו להיות כמו נסיכות, יהיה להן צבא נשי משרתים רובוטים. זה יהיה חלק מהמצע. תהיה ספרות חזונית של רובוטים שיחברו שירים מתחת לחלונות ולמיטות ולמסכים של בחורות. ואפילו רובוטים בתוך הארונות שיהיו מאוהבים בהן. וככה תיווצר ספרות נפלאה ולא מסורסת, רובוט אי אפשר לסרס. וככה האדם לאט לאט באמצעות המחשב יחזיר את הפרי לעץ הדעת, ויתקן את חטא אדם הראשון, באמצעות נחש ממוחשב. לא מספיק להחזיר את הפרי אלא צריך להחזיר את הדעת עצמה.

חלום עכשיו

חלמת שהסיסמא הכי פופולארית בבחירות זה חלום וביטחון. אבל הבחירות הן על החלום, והשמאל רוצה

לחתום הסכם חלום, והימין אומר שאין פתרון לחלום ולכן מה שצריך זה עיניים פקוחות ומציאות, וכל הזמן צועק כמו אישה נודניקית להתעורר, תלך לבית הספר, כלומר לבית המדרש, ומחבל בתהליך החלום. והשמאל מארגן עצרת חלום, ושר בקולי קולות שיר לחלום, וגדולי הישנים עולים על מיטה גדולה בגובה כמה מטר, וצועקים שצריך חלום, אבל אף אחד לא הולך לישון. וכבר נהיה מוסכמה שכולם רוצים חלום אבל החלום לא מגיע. חלום חלום ואין חלום. ויש ועידות חלום, וכולם מדברים על החלום, ויש מפגשי חלום וקבוצות חלום, ואז מגיע העיגול השחור.

הקולות הפסולים

חלמתי שהשד אומר: הבעיה היא שהראשים לא מדברים אחד עם השני, ואז כל אחד רואה רק את התחת של השני. והאליטות לא מכירות אחת את השנייה ולכן לא מכירות אחת בשנייה אלא רואות רק את הקופים ולכן חושבות שחוץ מהן כולם קופים. ולכן צריך לפתח שפה משותפת, כמו שיהדות אמריקה היא שפה משותפת. הפריצה של המאה ת"ר היתה בזכות החיבור בין היהדות לאירופה, והפריצה של המאה ת"ש היתה בזכות החיבור של היהדות לאמריקה, וכולנו זוכרים מה קרה באמצע. לכן במאה ת"ת היהדות צריכה להתחבר לאסיה. צריך מהלך ביןגוריוני להתקדם עוד מערבה מארה"ב ולהתחבר למזרח אסיה, עד שבסוף נגיד לארץ הקודש חזרה - מהתחת. כלומר היהדות עכשיו צריכה לפרוש את רשת האינטרנט מעל האוקיינוס השקט. כי במעבר בין אירופה לאמריקה היהודים טבעו בים ועמלק אמר שירה, לכן צריך להיזהר שלא נטבע בים בין אמריקה לאסיה בסוף המאה, אלא שתהיה לנו קריעת ים הסוף, ונגיד שירת הים. ולכן במקום ים הסוף, צריך ים האינסוף, קריעת ים האינסוף ושירת ים האינסוף. וזה באמצעות הרשת שבונים בקצה המערבי ביותר של אמריקה. המטרה צריכה להיות מיליון יהודים בסין, אחד מאלף מצאתי. פרוטוקולי התקשורת של האינטרנט הם הפרוטוקולים של זקני ציון. כלומר, צריך שפה שבה גם הגויים יוכלו לקרוא בתורת הסוד. לא לצאת מהעברית, אלא לכתוב עברית שניתן לתרגם אותה, שתהיה עוברת. כי התרבות האברהמית החלה מהחצייה של עבר הנהר מהתרבות של נח (שחצה את המבול מתרבות אדם), ואחר כך התרבות של התורה מהחצייה של ים סוף מתרבות מצרים, ואחר כך התרבות הישראלית בחציית הירדן, ואחר כך התרבות האשכנזית בחציית הים האחרון, ואחר כך יהדות אמריקה בחציית האוקיינוס (תהליך שהחל מגירוש ספרד), ועכשיו צריך לחצות את ים האינטרנט, וצריך נחשון (נחש קטן) ומקל, כדי להגיע לצד השני, מעבר לאינטרנט. ומי שישאר בעולם הוירטואלי ולא יגיע לעולם שאחריו - יטבע.

קולות החיילים

חלמתי שהשטן אומר: במלחמות, התרבות הגבוהה יותר היא המנצחת, גם אם היא נכבשת. כך כבשו היהודים את האימפריה הרומית באמצעות הנצרות והפילו אותה. אבל חייבים אנשים כמו פאולוס, שיצרו את המעבר שיאפשר לתרבות להיכנס לתוך תרבות אחרת, ולכבוש אותה מבפנים. ולכן צריך מתרגמים גדולים של היהדות לסין ולהודו וליפן, כמו שהיהודים הזדווגו עם המודרנה, ואז עם אמריקה. ואז יוצר זיווג בין התרבות היהודית לתרבויות המזרח הרחוק, שרק הוא יאפשר להן לכבוש את העולם. כל עוד היהודים באמריקה - הן יכבשו בידי

התרבות האמריקאית. הנצרות והאיסלם הן לא מספיקות כדי להשתלט על העולם, צריך להוציא מהיהדות דת סינית יהודית ודת הודית יהודית, וזה יהיה סוף העבודה זרה. אחר כך היהדות צריכה להיות מספיק גבוהה ועברית (בעלת יכולת לעבור) כדי להתעבר בתרבות המחשבים ותרבות החיזורים, כלומר להזדווג אתן ולצאת אל העולם הלא-אנושי. הכול תלוי בגובה ובעבירות, כלומר בעיבריות של התרבות העיברית, התרבות העוברת. ומה שיוצר את הגובה זה מה שיש מתחת - הסוד. הדרך של היהדות היא לכבוש את העולם לא כמו אימפריה, מלמעלה, אלא כמו נחש, מלמטה. לכבוש רוחנית את האימפריה שתכבוש גופנית את העולם.

קולות הימאים

חלמתי שהמשיח אומר: אסור שהיהדות תהיה עליונה על כל העולם, אלא להפך תחתונה מתחת לכל העולם, הבסיס התשתית והיסוד, השפה שכולם מדברים, צורת החשיבה, בלי בכלל להיות מודעים, צורת החלימה. שאפילו העמלקים, שהיטלר בעצמו חושב במושגים יהודיים, עד כדי כך שגם החשיבה של המחשבים תהיה יהודית. ולכן צריך להרוס את מדינת ישראל עד היסוד. כי היהדות היא לא מוסד, אלא יסוד. אנחנו לא עוד מדינה ככל העמים, אין לנו מלך, אלא אתה. ולכן אסור שהמשיח יהיה מלך, אלא הוא צריך להיות תופעה תרבותית, שמושל בכוח היצירתיות שלו, ולא בכוח אחר. הגאון הגדול ביותר שידעה היהדות, ושידעה האנושות. והוא יהיה מרכז הרשת, ומוחו ילך ויגדל עד שיהפוך לרשת עצמה, לרשת את הארץ, וכולם יהפכו לחלק מהמוח המשיחי, ולכן חשוב לתת בו גם מקום לאונה של סין ולאונה של הודו, כדי שלא יאבדו בצורת חשיבה יהודית-מערבית, אלא תהיה חשיבה מזרחית-יהודית-מערבית, כי חיבור קליפת מזרח וקליפת מערב ללא העומק היהודי הוא חיבור רדוד, לכן צריך יהודים בכל העולם כדי שתהיה רשת תרבותית שמחברת את כל העולם מבחינה רוחנית, ולא רק חיבור פיזי. היהודים הם החיבורים ארוכי הטווח. הקומוניזם הסיני הוא המצאה יהודית-סינית, שהתחילה במוח של יהודי. אחרי שהיהדות הפכה את המזרח התיכון לאזור המוביל בעולם, ואת הים התיכון לאזור המוביל בעולם, היא הפכה את אירופה לאזור המוביל בעולם, ואת אמריקה לאזור המוביל בעולם. לכן עכשיו צריך הרבה רעיונות חדשים כדי להפוך את יפן וסין לתרבויות עם זרע יהודי, ואז דרך הודו נגיע גם לאיראן, לערבים, ובסוף לישראל. והטעות הגדולה היתה לחזור לארץ לפני שמשלימים מעגל, ולשבש את הגלות (מלשון גילגול) והתוכנית האלוקית. זו היתה ההצלחה הגדולה ביותר של היטלר. והנפגעת הראשונה שלו היא יפן, שמאבדת צלם. יפן היא סנונית ראשונה למה שקורה כשעולים ללא יהודים. השואה החזירה אותנו אחורה אלפיים שנה. וכיום חזית היהדות תקועה בעמק הסיליקון.

הכנות לכל ראיון עתידי

חלמתי שלמה את שואלת את מי קראת ולא את מי חלמת. אני מתנגד לשאלה. חלומות זה לא ספרות. זה לא ז'אנר חדש אלא מדיום חדש. זה לא היה צריך להיות בצורת ספר, אלא בצורת מוח. זה הקופסא הטבעית של זה. ואנחנו מקווים שעם התפתחות מדעי המוח נגיע לשם. לשילוב בין נוירולוגיה לספרות. אנחנו כמו תרבות בשלבים הראשונים של המצאת הכתב, וצריך עכשיו יצירות שיעשו את המעבר בין הספר למוח, שהוא לא רק מעבר טכנולוגי, אלא גם מהפכה תרבותית. זה רק צעד ראשון. זה שינוי שיצריך הרבה שינויי פרדיגמות. זה

יתחיל מטקסטים רשתיים, וימשיך ברשתות טקסטואליות. זו המהפכה הרוחנית הכי חשובה מאז המצאת הכתב בספר שמות, במדבר סיני, לאחר מלחמת עמלק. הכתב הפיזי הומצא כדי לזכור לא לשכוח. אחרי המפגש הראשון בעמלק. ועכשיו אחרי השואה צריך להמציא את הכתב הרוחני. לשכוח לא לזכור. בגלל זה הקב"ה ברא עכשיו את האינטרנט, בסוף ההיסטוריה, דהיינו סוף תקופת הכתב. ואם אנחנו לא נמצא את הדרך להעביר את העולם הטקסטואלי היהודי לצורה החדשה - זה סוף היהדות, סוף היהדות יהיה סוף טכנולוגי. זה האיום האמיתי על העם היהודי. אנחנו מתכוננים תמיד לעמלק הקודם. וזה לידיעת ראש הממשלה, שלא הולך לישון, למרות שהוא הקופסא שכל מטרתה היא חלומות הממשלה. זה מה שהבין ראש הממשלה הקודם, שהלך לישון באמצע הכהונה. הטעות שלו שהוא חשב שראש הממשלה זה הוא, שהוא צריך לישון כאדם, במקום להבין שראש הממשלה צריך לישון כמוסד. ואז החלומות שלו באמת יהיו הספרות של המדינה, בניגוד לעירות שלו, שזו העיתונות של המדינה. לכן יש פה יותר מדי חדשות ופחות מדי חלומות. עירות זה מצב לא טבעי למוח, מצב בדיעבד, שנכפה רק בגלל הצרכים הפיזיים. זה כמו השירותים של המוח. בעירות אנחנו בקושי יצירתיים, חסרי רוח. בחלומות המוח הכי שגירתי יצירתי יותר בסדרי גודל, לכן בעתיד היצירתי אנשים יהיו ערים שעה אחת לעשות פיפי, וכל שאר הזמן יחלמו ברשת הרוחנית של העלטה. היום יצטמצם לשניות, וכל היממה תהיה לילה.

חזרת המודחק

חלמתי שחוליאריך בא לבקר. וכל הנשים מסתכלות מהחלונות לראות אותו בלי כיפה. קרחת! ודלת האדמו"ר סגורה בפניו, והוא דופק: זה אני. זה חשוב. והוא מסתובב בין כל הדלתות, ובלילה אני שומע דפיקה. והוא אומר: אני יודע מה עשיתי לך. ובסוף אני פותח לו בחושך, האישה ישנה, והוא מתיישב על הכיסא – ובוכה. והוא אומר לי: יש לי מסר מלמלעה. אתה חייב להקשיב לי. השטן רוצה להיפגש עם האדמו"ר. ונהיה שקט. ולשון בחרדל ודם צפרדע יוצאים מהחדרים החשוכים, ואדון חולי-אריך אומר: מה אתם עושים פה? והם תופסים אותו משמאל ומימין ואומרים: אנחנו המגביה והגולל. והם אומרים לי לצאת מהחדר, ולשון בחרדל תופס לו באוזן: אתה תמסור את זה לשטן. אם נשים חילוניות היו מוכנות לממן את הבעלים שלהן כדי שיעסקו בתרבות ואמנות ומחקר היינו יכולים להיות מרכז העולם, כאשר ככל שהבעל יותר עילוי הוא יותר נחשב, לא משנה איך הוא נראה. לחזור לתנ"ך לא נוכל אבל לפחות נוכל לחזור לאירופה לפני השואה. לדעתנו – ואתה מבין למי הכוונה – זו צריכה להיות התכלית של מדינת ישראל. ואז גם אף אחד לא היה מערער על זכותנו לחזור לאירופה לפני השואה, בניגוד לזכות אבות מלפני אלפיים שנה. גם ראוי שהצבא יורכב מנשים בלבד, חבל לבזבז על זה תלמידי חכמים. צבא שמורכב רק מנשים וטילים, זה מה שצריך להיות. מה שצריך זה שהחילונים יאמצו את המסגרת החרדית עם תוכן חילוני, ושהחרדים יאמצו את המסגרת החילונית עם תוכן חרדי. ועכשיו אתה בא איתנו. והם יוצאים יחד איתנו ומכבים את האור. ואני מציץ על חדר שחור.

יחסים בינלאומיים

חלמתי שנשיא סין בא אליי בחלום ואומר לי שהוא יגלה לי סוד, אם אני אגלה לו סוד. כי הנה הוא מגלה לי,

בגילוי לב מלא שיכול להיות רק בינינו, שהאמת היא שהקיסר עדיין חי. ואליבא דאמת, לפי חכמי הקיסר שטועים רק פעם באלף שנה, לפי הדו"חות הכי סודיים במפלגה, שלסין אין סיכוי נגד אמריקה. ולמה, אומרים החכמים - כי אין לנו יהודים. כל הרעיונות והמוחין באים מאמריקה, אנחנו רק כלים, רק אור חוזר. כי היום שהמלכות היא הכתר - העולם עומד על הראש, וגם אם הבטן יותר גדולה מהראש, גם אם היא בית החרושת של הגוף, עדיין המוח שולט על הגוף. לעומת זאת אצלכם יש מלא יהודים מיותרים שהם עגלונים ממש. אני מוכן לתת להם עגלות וסוסים, שיבואו אצלנו. כי לא עוזר כמה שמגדלים את הגוף הבהמי - הוא רק נותן יותר ממשלה לנפש, אבל אם אתם תתנו דווקא לבטן נשמה, רוח, תחשבו איזה מין יצור זה יכול להיות! ואני מבטיח לכם שלא נעשה לכם כמו אדום, שאחרי שהמלכתם את אירופה על העולם, חשבו שהם יכולים בלעדיכם, שהידיים ידי עשיו יכולים בלי הקול קול יעקב, ותראו מה נשאר. אז אני אומר לו: אדוני המלאך של סין, איבר קטן יש באדם ששולט גם במוח. היצר. ואם אתה באמצע הגוף, באמצע העולם, אז לא משנה כמה העולם יתהפך, אתה תישאר. אבל אם אתה עולה לראש - למחרת אתה ברגליים. וליצר הרע כבר יש תפקיד, השטן הקטן כבר עסוק בלדאוג לדור הבא, לעולם הבא, ממילא הטובים שבנו כבר לא בעולם הזה, הם כבר יצאו למירוץ. אנחנו כבר מתכוננים לזיווג עם עולם אחר.

אמונת הייחוד

חלמתי שאני נוצרי מוסלמי ואני לא יכול לספר לאשתי כי יקחו לי את הילדים. ואני חושב שאני הנוצרי מוסלמי היחיד בעולם, ויום אחד אני נשען על עמוד והוא אומר: גם אני נוצרי מוסלמי. איך ידעת שאני נוצרי מוסלמי? ואני מתחיל לגלות עוד ועוד נוצרים מוסלמים בכל מקום, שולחנות נוצרים מוסלמים, חתולים, ספרים... מסתבר שיש להם מקדש, שמתחיל ממכה ומגיע עד הוותיקן, ולכן קשה לגלות אותו, ורק בעתיד אני אבין איפה הוא היה. ומסתבר שיש מלא נוצרים מוסלמים בסתר שחיים אנוסים כיהודים, ואני כבר מתחיל לזהות אותם ברחוב, קורץ להם והן בורחות, ואז אני יודע שהן הם. וגם בתוך בית הכנסת שלנו, בין השכנים שלנו, והשכנות, ואני מתחיל לחשוב שגם אשתי, שכל השנים, היא הסתירה, היא חשבה שהיא הנוצרית המוסלמית היחידה בעולם. ואני מרגיש איך אנחנו מתקרבים, גם היא, גם היא חושדת בי שאני נוצרי מוסלמי, השפתיים שלה עגולות כמו סהר, והיא שמה עליהן רצועות דבק כמו צלב, כי היא מתה לספר לי ולא יודעת איך. ואני לוקח אותה לערב רומנטי שאני אספר לה, אנחנו על הסירה לבד, ואני מראה לה את הירח דרך כוונת של רובה שיש בה איקס, והיא מחייכת וחושפת חריצים מצטלבים בין השיניים. ואני מספר לה שאני נוצרי מוסלמי, ולוקחים לי את הילדים.

הן יקטלני לו איחל

חלמתי שהאדמור מגיב למבקריו:

יבוא יום וייחוס טקסט לאדם יחשב לגסות רוח. לפשע רוחני. האנשים יהיו מיוחסים לטקסטים. הם יהיו המחברים של האנשים. הגיבור זה שמשון, והמספר זה דלילה. תארי לך שלא היינו יודעים מי ראש הממשלה, שכל התפקידים היו מבוצעים ע"י סימנים, ולא אנשים, את לא חושבת שהיה יותר טוב? בלי לראות את הפנים

שלו. מחברה של ידיעה מוחלטת, לחברה של אנונימיות מוחלטת. להרוג את האני. מי כתב את התנך, את יודעת? כל ההחצנה האובססיבית תהפוך לפנים. אפילו חילונים לא שוכבים ברחוב, אז להראות את הקשר האינטימי הזה, בין אדם לחלום, זה יותר מגילוי עריות, זה גילוי שכונה, להציץ לתורה באמבטיה. סיכה תקבל לתוך העין. אישון שחור. מה שבחדרי חדרים ובחדרי חדרים, שאפילו אשתך לא יכול להציץ לתוך הראש שלך בשנתך, אפילו אתה בקושי יכול להציץ. זה יותר אינטימי ממין. בגלל זה היא גוזזת לו את השערות, המשכת המוחין בשינה, הלוואי על כולנו נזירות כזו, מלאה דמיון ובחורות. כי ברגע שאין חלום - יש עיוורון. החושך יודע לקבל את שלו. מכאן האובססיה של התרבות הנוכחית.

האל של תל אביב

חלמתי שעכשיו שבני ישראל בארץ, אלוהים מחליט להחזיר את יצר עבודה זרה, כי הופר האיזון ורצו יותר מדי אחרי הרציחה והעריות, ודווקא משולש יצרים יחזיק אותם במרכז. והחילונים מחליטים להקים מקדש לאל חדש. ועובדים על פסל משוכלל של אלוהים, מחשב-על עם פה שמדבר ועיניים שרואות וכו', כדי שלא יוכלו לצחוק עליהם הנביאים. והאל הזה אפילו בנוי ככה שהוא בורא את עצמו, פעם בכמה זמן, ושולט בגשם וממית ומחיה בעזרת גזים מתקדמים, והוא גם חוזה עתידות קדימה שלושה ימים, וממציא חוקים ועונשים. והוא אפילו פוקד עקרות בטיפולי זוועה מיוחדים, עד שקוראים לו ד"ר מנגלה. ואשתי לא יולדת ואנחנו מתפללים לאלוהים עשר שנים, ובסוף נמאס לנו להתפלל אפילו יותר משרוצים ילדים, ואנחנו הולכים לאליל בתל אביב. וההלכה שלו אפילו יותר נוראית, מוזרה ומתוסבכת מזו שלנו, יש לו יצרים ממש משונים, בגדי המאמינים יותר מסובכים ממסכת יבמות, צריך כל בוקר להתייעץ עם רב, אפילו בנוגע לתחתונים, לפני שיוצאים מהבית, והם כולם נראים ממש מצחיקים. ויש להם מחלוקות והלכות אפילו מתי לחייך, ויש כאלה שכל הזמן מחליפים העוויות משונות כדי להחמיר ולצאת לידי כל הדעות. ואנחנו מתקרבים לים והאנשים נהיים יותר ויותר אדוקים בדתם, ואנחנו עוצמים עיניים והולכים עם מקלות וכלבים כמו עיוורים כדי לא לראות, וכל הזמן אנחנו שומעים את החילונים אאוך' אאוך' תיזהר. והאליל הזה כל הזמן מתמודד עם הבעיה שהוא חדש ומפלסטיק, ושוכר משרדי יח"צ איך ליצור אליו יראת אלוהים, הוא שורף אנשים ועדיין צוחקים עליו, והוא לא מוצא לו מקום לעמוד, והבדיחה היא שמרוב שהוא מסתובב הוא עומד בפקק, כל ההרים בשפלה נמוכים, אז הוא מחליט להתמקם בקרקעית הים. ואפשר להגיע אליו רק עם חליפות צלילה, והמתפללים כל הזמן משבחים ומקלסים אותו, שהוא אל עשוי מחשמל ולא מתחשמל, או שהוא מוציא יותר חשמל משנכנס בפנים, והוא בכלל לא צריך חשמל, החיבור זה רק בשביל פשוטי העם שלא מאמינים שהוא עובד בלי חשמל, ואיך שהוא מתחבר לרשת בלי אף חיבור, פתאום הוא מופיע באמצע הרשת, נס גלוי! והנה בתוך החושך של הקרקעית, מלא כוהנים דגים, יש שם אור. ואנחנו עומדים בתור. והוא ממיין אותנו: ימין שמאל. והוא מסתכל על אשתי יותר מדי, ואומר: שמאל. ואני רץ אחריה והוא אומר לי: ימין.

האישון

חלמתי שרוצים לדעת מי אני. ורודפים אחרי ברחובות מי אתה מי אתה. ואני נעלם בבית ואשתי יוצאת מהחדר

ושואלת: מי אני? ואני בורח לבית הכנסת, והילדים רצים אחריה כמו ברווזים ושואלים: מי אנחנו? מי אנחנו? והמשגיח בישיבה עומד שם, הוא פתח את התא שלי, הוא יושב במקום שלי, ומוציא משם מחשב נייד, רק שהוא לא יודע מה זה, הוא פותח אותו כמו ספר גמרא על הברכיים, המחשב עומד על הצד, והוא מנסה לקרוא את סדר האותיות של המקלדת, ברור לו שיש כאן צופן, שכשהוא יפענח אותו הוא ידע מי אני. וראש הישיבה בא עם השטריימל שלי ביד, מחפש את הראש שלי בתוכו, נכנס עמוק עמוק עם היד בפנים, ופתאום הוא צועק מצאתי, והוא מוציא משם עיגול קטן, קטן-קטן, ●, לא ידעתי שהם חושבים שאני כזה טיפש. והם שולחים את זה למעבדה לחפש בפנים גוונים של שחור, מבנה פנימי, לא יכול להיות שזה זה, אולי זה נקודה ממאירה, שעוד לא רואים עכשיו אבל היא מתחילה להתפשט, והיא תכסה בסוף את כל הדרך, כל הספר, תהפוך את העולם כולו לשחור, או להיפך, חור שיבלע את כל העולם כמו כוור, מיני חור שחור, או חור שעשתה תולעת מעולם אחר, ולכן אפשר לעבור דרכו לעולם אחר, החוקרים מעלים השערות שונות, חורים שונים, עוד ועוד. והחוקר הלבן שלידי (הם תמיד לבנים מאוד) מקדיש לזה את הקריירה, אני פשוט מרחם עליו, בא לי לצעוק: אתם לא מבינים שזה סוד? לא סתם אין לחילונים האלה שומדבר קדוש. בהודו נותנים כבוד לפרות, אפילו שהן ממלאות את הרחוב בחרא, בגלל זה! ואני מתחיל לעשות קולות: איך התדרדרנו, איך איך, אחד החוקרים הצעירים מדגדג אותי עם הפינצטה שלו, ואני רואה איך הוא מתרגש מזה, פריצת דרך מדעית. וכל החוקרים מתרגשים מתאספים להאזין לצפצוף הזעיר שיוצא מעולם אחר, ורק החוקר שהקדיש את חייו נראה כאילו עולמו נחרב עליו. ואני מתחיל להטיף להם: איאיאך התדרדרנו, איזה דור זה דור, היהודים הפכו לגויים, חשבתי שהחילונים הפכו לחיות, לחול, אבל זה לא היצרים, הם פוחדים מהבתולים, מחללים, לא יכולים לסבול סודות, לא ארגון סודות, אלא ארגון לגלות סודות של אחרים, החיות הפכו לחפצים, מה עושה פרה, המלאכים הפכו ליהודים, ואלוהים הפך למלאך קטן בשמים ששומר עלינו, השכינה הפכה למדינה, והשטן הפך לאלוהים, וכיום רק בממלכת השטן אפשר להתקדם.

בחנויות הספרים הנבחרות

חלמת שמתחילים להיות רמזים על מה שצפוי. ופתאום יש עין בתוך המחשב, ואתה מציץ להתקרב, ואין שם פרצוף. ופתאום האישה שלצדך נעלמת בלילות. ואתה הולך לישון ליד המחשב במיטה ומתעורר בלילה ואין שם מחשב, ובבוקר אתה מתעורר והוא שוב שם. ואתה לא יודע אם זה היה חלום, ואין למחשב רגליים. ואתה שולח מיילים לאנשים והם לא מקבלים אותם. ואתה חושב שלא עונים. ואנשים שולחים לך מיילים ואתה לא מקבל אותם, ואתה חושב שלא עונים. ואתה אומר לעצמך שנהיית נודניק. שעבר זמנך. או שפשוט עוד לא הגיע זמנך? וכולם אומרים שאוטוטו מגיע זמנך. והתור שלך מתקרב מיום ליום. והמחשבים כבר מחייכים אליך כשהם רואים אותך, עד כמה שמחשבים יכולים לחייך. משהו במסך שלהם מתעקם, והקבצים תלויים כמו שיניים. והאישה מזמינה אותך אליה הביתה, יש בה הבטחה גדולה ואתה כבר יודע שאתה לא תזכה ליהנות ממנה. והמחשב בלילה שולח אליך ידיים ומלטף אותך ואתה באמת לא יודע אם זה היה חלום. ואתה מקבל מיילים שלא היו מיועדים אליך, עוד ועוד מהסודות של העולם, אנשים פרטיים מאוד, אתה מרגיש שאתה מתפכח פחות תמים, פחות צדיק, אבל גם פחות רשע. ואתה אומר לעצמך שבקרוב מגיע זמנך, שמישהו ישים לב, שיקרה משהו, הרי אי אפשר יהיה לשותק. העולם חיכה לחלומות, חיכה ער, אלפיים שנות גלות, אלוהים

ישן אלפיים שנה והנה השעון הנאצי - ועכשיו כולם ידעו למה סבלנו, כדי לא להפריע לו לישון, כשהוא יפתח את הפה, ויספר את החלום שהוא המשיח, החלום המשיחי, לא משיח שהוא חלום! אבל כולם מתחילים לומר שזמנך עבר, ולא עתיד. שהתור שלך הגיע כשאתה לא היית, כשחלמת. והאישה שלך היא כבר האישה שלפניך שהיא היתה האישה שמאחריך ואומרת: למה חלמת? הפסדת את התור, תור זהב שלא יחזור. והמחשבים עצובים כשהם רואים אותך יורד מהמדרגות, וכמעט יורדת להם דמעה מהמסך ונופלת על המקלדת.

הספר האחרון של אלוהים

חלמתי שאני הולך בתוך הספרייה הישראלית, ויש שם חורים כאלה מרוחקים, שיש בהם יותר פרטיות מאשר במיטה בבית, ומעבר למדף בצד השני שומעים אנשים שלא יגיעו לכאן לעולם, לוחשים אחד לשני את הסודות שלהם, כי הם יודעים שגם אם מישהו ישמע הוא לא יגיע אליהם לעולם, אפילו מייל הוא פחות פרטי, ולכן זו צורת התקשורת המושלמת. והנה אני פוגש את הספרנית, לא יודע מה היא חיכתה כאן, והיא מכניסה לי את היד למכנסיים. ואני מסתובב שלא יסתכלו. והיא מוציאה משם ספר. והיא אומרת ידעתי שאתה כזה. ואני אומר מה את רוצה. והיא אומרת תסתובב אחורה. ואני מפחד להסתובב. והיא אומרת אני הצלתי אותך מהביקורת. תאר לך שהם היו מגלים שיש לך ספרים במכנסיים, היו מפשיטים אותך וכל הספרניות היו צוחקות. אז עכשיו תוריד. ואני אומר ומה אם אני אגיד לך שיש לך מחשב מתחת לחצאית. מחשבים זה מותר? וספרים זה אסור? והיא אומרת תוכיח. ואני לא מעז לשלוח יד. והיא אומרת מה אכפת לך, זה סוד. היא אפילו מרימה קצת את החצאית ונדמה לי שאני רואה שיוצא משם קצה שחור של כבל. ואני לא מעז להכניס. והיא לוקחת אותי לחדר של הביקורת. וזה בדיוק הזמן שיוצאים הספרים של התורה. והמבקרת יושבת שם וכותבת על ספר בראשית: ספר ביכורים מבטיח, אמנם יש הרבה חזרות, ויש פרקים מתים, וחלקים שיד עורך טובה היתה מקצצת, אבל אלו מחלות ילדות, ויש המון כישרון, מתכים בקוצר רוח לספר הבא. ואז יוצא ספר שמות, והמבקרת כותבת: זה סינדרום הספר השני, החצי הראשון מלא דמיון ומותח, אם כי קצת פשטני, עוד לפני האמצע הוא מתחיל לאבד את היכולת לאחוז בפתיל הסיפורי, אבל דבר לא מכין אותנו לנפילה בחצי השני, המתדרדר לדידקטיות, ורק כשחשבת שאין יותר נמוך הוא עובר לתיאורים שמתשים את הקורא, בקושי סימתי את הספר. ואז יוצא ספר ויקרא והמבקרת כותבת: זה ספר שלא עושה חיים קלים לקורא, אוונגרד כמעט לא קומוניקטיבי, הולך עם האמת האומנותית שלו, מפרק את הנראטיב כמו איברים פנימיים של פרה, למיטיבי לכת, אלוהים יוצר אמיץ, ששולח לנו כאן הזמנה לא מתחנפת להיכנס לעולם הפנימי המורכב שלו, ומי שיעשה את המאמץ יצא בוודאי נשכר (אני נשברתי בפרק ג'). ואז יוצא ספר במדבר: מי שיצלח את ההתחלה יגלה עוד ספר מעניין של כותב שלא מתבייש באג'נדה שלו, בספרו הרביעי של אלוהים. ובספר דברים היא כותבת: אלוהים הוא כותב שתמיד מסקרן לראות מה ספרו הבא, אבל היצירה המאוחרת שלו מביישת את ספר בראשית המצויין, שאיתו הוא פרץ לתודעה, ומישהו צריך להגיד לו שיפסיק. כנראה שגם הוא מבין את זה ולכן הורג את הגיבור בסוף הספר. ואלוהים קורא את הביקורת ולא כותב את המשך התורה. והספרנית אומרת למבקרת: זה החרדי שתפסתי אותו גונב את הספר של החרדי מהספרייה הפוסט-לאומית, לשעבר הספרייה הלאומית, לשעבר הספרייה היהודית, לשעבר הגניזה, לשעבר התורה. והמבקרת מספרת לי על עולם מהעתיד, שבו כל הגברים עירומים ורק הנשים לבושות. ושני המינים רוצים ככה. ואסור לגבר לכסות את עצמו אפילו בטעות בכובע שלו. אלא הוא חייב

להיות ערום כך שיראו אותו בכל רגע נתון, כדי שלא יקרה חלילה שיצמח לו ספר בין הרגליים. ואנחנו מרחמות עליך כי אתה חרדי וסובל מתסכול נוראי, אבל גבר חילוני שיש לו ספר בין הרגליים הולך ושם אותו במדף המתאים בספרייה. כמו גבר. ולא כמו אישה. לכן לנו יש חזקת להסתיר מתחתן ילדים ודברים שלא ענייך, ואתה יכול להסתיר דברים רק בכובע. לכן אני אאלץ לבקש אותך להסיר את הכובע, כדי שאני אוכל לבדוק מה יש שם. ואולי לכסות אותו בפלסטיק כדי שלא תכניס את הכובע להיריון. בוא תתכופף בבקשה. כי אנחנו לא רוצים כובע בהיריון, נכון?

תורת המצורע

חלמתי שהקוף מנחם אותי. טובים מאתנו מתו. הכישלון הוא כשקופצים מעל הצוואר. לא נורא, רק אלוהים נורא. כל מי שהלך לא חזר. ראית מה היה למשה, לפחות נשאר אליהו. לפחות אלוהים למד את הלקח, תורת המשיח יורדת כבר שבורה מלמעלה. ואף אחד לא מחכה מחוץ למחנה, במקום טהור, ותורת המשיח עולה מהגיהנום במקום לרדת מהשמיים. והשד הלבן שר: עוד יהיה סוד. מחודש. מוח + שד = מוחשד = משיח. והשטן הלבן מדבר: צפנת פענח - ה-7על7 של הארגון המוחי, החלום הוא המודיעין של הרוח, התכת סיגינט בויזינט ביומינט, האזנה מתמזגת בהצצה, מודיעין אנושי נטמע במרחב פעולה חשאית, התווך המיוחד המפורסם, ועכשיו הסודות הופכים להצפנות, כשהאדם נרדם, חלומות של מחשבים. האדם המודרני איבד את הלילה, מכאן נטייתו למין, את החלון לעולם העליון, מחצית מעולמו, העולם הבא, העולם הדתי, חד צדדי, העולם הנעלם, ממלכת הרוחות, מדחיק ומעלים את החצי ה של החוויה האנושית, הסרט הפנימי, בשליטה. ממלא את החסר בסרטים, בטלוויזיה, העיקר לא לעצום את העיניים, נלחם בלילה בפנסים, ברחובות, במסיבות, באלכוהול, בעבודה, בדיכאון, בעייפות, במקום לחלום. הוא לא זוכר אותם.

בועט בסדין

חלמתי שהמשיח הי"ד אומר: זה לא מספיק, הכתיבה החדשה מצריכה קריאה חדשה. המוח האנושי השתנה, בגלל האינטרנט. פעם חשבו שהאינטרנט זה הקישוריות, אבל האמת שהעיקר זה הקופצנות והקשב שמתאים לזרם של מידע בזמן. הארגון מחדש של הזמן הוא מחומרי היום לצורות לילה, רק הירח נותן לשמש צורה, בניגוד לאלה שרצו לגרש את החושך, או שהלילה יהפוך ליום שחור - דיקטטורה של היום. ההתנגדות החילונית ליום היא מין, וההתנגדות הדתית היא חלום. עובדי היום חושבים שהפשר לחלומות זה היום. לא, הפשר ליום זה החלום. בעולם שאין יותר חלומות גדולים של חיי היום נהיים חלומות של חיי הלילה. נזירי-כתיבה, כתיבה של המוח עצמו, זה חלומות. זה חזרת הצד הפרטי והסודי של העולם, חזרת השחור. הגיבור של המאה הבאה, האדם החדש, הישראלי האמיתי, הוא חרדי! ואילו הקו הריאקציוני שלך מוביל לסוף התורה ויישאר רק פייסבוק. המצאת הדפוס היתה המצאת הלינאריות הארכנית, והמצאת עמודי האינטרנט מחלקת עוד פעם את הטקסט לעמודים וקטעים, ומחזירה את המחשבה האנושית למקורה, כשכל קלף, פפירוס או סיפור לפני השינה (ואחרי השינה) היה גם בפני עצמו, וגם חלק מסיפור גדול שבתוכו היו החיים, ולא שבתוך החיים

היו כל מיני סיפורים. הכתיבה הארוכה הרגה את הדת והעולם המיתי לטובת היום - האדם במרכז, ועכשיו חוזרים בתוך מרכז האדם בלילה לעולם המיתי, שחיקוי המציאות הפך למגוחך, כלומר מיתוס ללא דת, לספרות פנטזיה, והצד הבדיוני חלומי נרמס. דת זה דבר דחוס ורווי משמעות מטבעו ואין בו מקום לתיאורי נוף וחקיינות של המציאות, כלומר מתרחקים מהטבע ומהצד המדעי של הספרות אל הצד הספרותי של המדע. דווקא הרשת תציל את התרבות ואת הדת. נכון שצריך להפסיק עם הספרים אבל לא עם הספרות. לכן צריך זיווג בין הספר לפרצוף-ספר, שיוביל לספר שבתוך האדם, ולא לאדם שבתוך הספר. רומן זה דבר נפוח מנופח ודכאני, זה כמו בית ספר בהוראה פרונטאלית. להזכירך אנחנו קוף מסוג ציידים-לקטים, והחקלאות החרשנית והעמלנות התעשייתית לא מתאימים למבנה המוח של ההומוספינס, והאינטרנט כן מתאים, זה גדולתו הרוחנית, שהוא מעוצב לפי המוח שלך ולא להיפך, לפי איזו מגבלה פיזית. זה שחרור אדיר מהקול הדידקטי והכובש של הרומן שמבזבז נייר וזמן, ממכבש הדפוס הדורסני. הרי סיפורים זה עניין של הלילה, זה לא עבודה כמו ביום. אל תשכח שזה לא רק פרגמנטים מפוזרים במרחב אלא דווקא מאורגנים בזמן, עם מרווחים ביניהם. לקרוא בהפסקות. רומן זה משהו שנקרא ברצף, לפי סדר, ממש הליכה בתלם, נתון למניפולציה, פס ייצור. טקסט צריך לקרוא כמו פרשת השבוע, כמו עיתון, כמו בלוג, כמו פורום, כמו סידור, זה משהו שיש בו קצב בזמן. פעם ביום. פעם בשבוע. פעם בשנה, לא פעם אחת ולפח. צריך להכניס בכלים של הברברים תוכן גבוה, אחרת התרבות באמת תקרוס, השמרנות שלך מחזקת את השטן. בפעם שעברה בגרמנית זה היה הכי קרוב לקבלה, אבל הטעות הייתה סיפור שהוא חלום, במקום חלום שהוא סיפור, ואז הגיעו הנאצים. צריך לחשוב על טקסטים כקטעי קוד שפועלים על המוח שלנו, קוד ארוך ופרוצדוראלי זה מנוגד לעקרונות של תכנות מונחה עצמים. החידוש של התקופה זה שהלגו לא נמצא במרחב (גם לא במרחב וירטואלי), אלא בזמן, ובעיקר בזמן וירטואלי, שהוא המקבילה למרחב הוירטואלי. וכדי שהזמן לא יהיה חד מימדי גברי כמו ברומן, היהדות הכניסה בו אלמנט נשי של חזרתיות. כך הזמן הופך לדו מימדי, יש את הציר לאורך מחזור השנה ויש את הציר בין השנים השונות. החגים הם קווים (קואורדינטות) מקבילים בזמן, אף פעם פסח לא יחול בסוכות. ואת זה אתה עושה על חשבון מימד מרחב אחד, כי הגרף של הרשת הוא דו מימדי (ולא מבנה - שזה תלת), ואז מוחזר האיזון שבין הזמן למרחב, בניגוד למערב שהוסיף עוד מימד מרחב לעולם על חשבון מימד הזמן היהודי. הרומן תיאר אמנם מציאות תלת מימדית, אבל מבחינת הזמן הוא היה לינארי, ולכן ביטל את הקו של אלוהים שהוא קו של זמן לרוחב ההיסטוריה ולא לאורך ההיסטוריה, ואז קו הזמן הפך להיות מיוחד בעל כיוון חד כיווני (בניגוד למימדי המרחב), ולכן הפך להיות גבר שחודר למרחב הנשי במקום משהו סימטרי. כשהזמן דו מימדי אפשר גם לחזור אחורה בלי להפוך את כיוון הנסיעה בזמן, אלא פשוט להתחיל לסטות לצדדים ולהסתובב. לכן בעולם המחזורי של החלומות, בניגוד לזיכרונות, אפשר לחזור אחורה בזמן בלי "לחזור אחורה", וזו היתה הטעות של הכתיבה בעקבות הזמן שלא הלכה דרך החלום אלא דרך הזיכרון, והשאירה למחשבה 3 מימדים, ולזיכרון אחד. אבל כשהזיכרון בשני מימדים של זמן, שזה כמו הזיכרון ההיסטורי היהודי, אז יש איזון בין המחשבה לזמן, והיא יכולה להתקדם ישירות לא רק בציר הזיכרון אלא גם בציר הלמידה. לחלום יש תפקיד מפתח בתהליכי למידה וזו הסיבה שאנחנו ישנים, אפילו ציפורים נודדות ישנות תוך כדי תעופה, החלום = למידה. כל עוד הגבר הוא קו והאישה מרחב אז יהיה כיבוש, כמו למשל לסיים לקרוא/לכתוב ספר - זה אתה שעברת בתוך המרחב של הרומן, והחיים יהיו אדם שנע ומתקדם בציר הזמן בתוך העולם שלו. אבל ברגע שתהיה סימטריה אז הכיבוש יתבטל. כמו שהאיש יהיה מישור ככה גם האישה, ומישור לא יכול

לעטוף מישור, הכיבוש לא יהיה עוד אפשרות רוחנית, לכן חשוב שלא יקרה למחשב מה שקרה לאדם, שלא יהפוך לרצף הוראות, וככה גם הדת. המשיח לא יהיה התקדמות בסוף הזמן, ימים אחרונים בציר הליניארי, אלא ימות המשיח יהיו סוג אחר של ימים, ימים מסוג נקבה. זה המגדר האמיתי. המגדר החרדי. וזה דווקא על ידי העצמת הגבר שיקח מימד אחד על חשבון המרחב הנשי, ולכן כבר לא תהיה חדירה אלא חפיפה ומגע של שתי יריעות דו מימדיות. אמנם לא לבטל את ההבדל בין זמן למרחב אבל שיוויון במימדים. לכן במוזיקה יש תמיד אלמנט מחזורי. ההנאה היא ביריעה דו מימדית של זמן - לחזור לאותו מקום, אבל מכיוון אחר, כמו בציון שהוא דו מימד של מרחב, מסך של זמן. והשלב האחרון של הזמניות ביום הדין זה שהאדם הוא כחלום יעוף. המשיח זה חלום.

אף כי אמר אלוהים

חלמתי שהילדים שלי חושבים שהאנשים שנוסעים בשבת הם גויים, ואני לא מצליח לשכנע אותם שיש אנשים שהם לא גויים שנוסעים בשבת. ואני לוקח אותם לבית כנסת של כיפות סרוגות, כדי שייראו איך אנשים יוצאים בשבת מבית כנסת ונוסעים ברכב הביתה. ופתאום אני רואה שיוצא מבית הכנסת ערבי. והילדים בוכים: גוי, גוי אמיתי! ואני נכנס לבית הכנסת ומגלה שמתנהלת בפנים מלחמה. והרבנים מפרקים בחירוף נפש חגורת נפץ מספר התורה, זורקים את הרימונים לתוך עזרת הנשים, מלמעלה מרססים אותם בסוכריות במכונת ירייה, וארבעה אוחזים בידיות מרימים את הספר הפצוע על הכתפיים ורצים, וכל הקהל שר: אבינו שבשמים ברוך את מדינת ישראל. ואני רץ אחרי הספר וצועק תעצרו תעצרו אני רופא של ספרי תורה עם תעודה סופר סתם כל הדיו נשפך חייבים לחסום נקבים נקבים חלולים חלולים. והם רצים עם ספר התורה לשירותים ואני אחריהם והם נועלים את הדלת. ואני רץ החוצה להציל לפחות את הילדים אבל אין ילדים, ואני רץ פנימה ורואה שהכול ממולכד מחובר לשעון שבת הכול יתפוצץ ברגע ששבת תצא, ויש שם איזה יצור משונה אישה עם כובע גבר עם מטפחת שכבר נמאס לה משבת אז היא מזיזה את השעון קדימה. ונמאס לי כבר מכול הבלגן הזה ואני נכנס לחדרון בצד ללמוד תורה ומצדי שהעולם יתפוצץ. ואני פותח את הארון והתורה מלאה חורים קרעים שרופים ופתאום הגר בורחת החוצה כל השפחות יוצאות מהר מהר לפני שהכול יתפוצץ כל האלה כמו פלדש ארפכשד מי זוכר, ודווקא אברהם נשאר בפנים תמות נפשי בפנים, אנחנו לא יוצאים מכאן, תופס חזק את שאר האבות, אנחנו מתכווננים למות על קידוש השם, ואני רואה שכל הפרשיות כבר מעוותות לגמרי בתוך כל החורים מופיעים חתיכות מפרשיות קודמות, ויש חורים כלכך עמוקים בספר דברי הימים שמגיעים עד התוהו הלבן של הכריכה מלפני בראשית ברא, ולהיפך אנשים מדורות קדומים כמו נח מנסים למלט את נפשם ופתאום מופיעים בתקופות מאוחרות כמו בית שני, ורק האבות מתעקשים להישאר בספר בראשית שנשרף שנחרב כל רגע, אפילו השמים והארץ כבר מילטו את עצמם לנביאים אחרונים, ואני מכניס את הפרצוף בפנים לחורים לדבר אתם שיצילו לפחות את עצמם, ויצחק ויעקב רואים את האף שלי ותופסים באברהם אביהם ובוכים נחרדים: גוי, גוי גדול!

ואני צולל לתוך עיסת הנייר שנשארה ומנסה להציל ממנה חתיכות ולהרכיב מחדש, אף אחד כבר לא זוכר מה היה שם בבראשית, אבל לאחר עבודה מאומצת של מיטב החוקרים מצליחים לשחזר לפי השרידים תמונה

מדעית מהימנה: האף של החוקר ברא את השמים ואת הארץ "אף כי אמר אלוהים", אבל הוא עשה חור בשמים ולכן ירד מבול "" , ולכן האף של החוקר קוצץ בברית, ואלוהים הבטיח לו שיהיה גוי גדול.

העתיד של ממלכת ישראל

חלמתי שיש התרגשות גדולה וכולם לוקחים מטוסים לגיהנום. ובכניסה בלעם מספסר בכרטיסים: אל תפסידו את הצגת האלף! המאבק על יצירת האלוהים החדש ואישתו התורה החדשה. ובלעם קורץ לאלוהים ברגע הנכון, ונהיה עיוור לגמרי. ואנחנו מנצלים את המצב ונכנסים, וכל הרשעים יושבים בתוך הקבר - ובוכים. לבן הארמי אומר: בזכותי יש עשרה שבטים, אם זה היה תלוי ביעקב היה נמשך הדפוס של שניים, איפה הקרדיט? ופרעה אומר: אני המצאתי את עם ישראל! ואני עשיתי את המכה האחת-עשרה, מעל אלוהים - אם לא הייתי מכביד את לבי גם בים - הייתי צף. צריך לבנות לי פירמידה בקרקעית הים. והמן אומר: אם לא הייתי היה צריך להמציא אותי. אני המצאתי את היהודים. צריך לתלות סוס מתחתיי וכתר מעליי. והנאצי שליידו תופס את הראש: אם היטלר לא היה הורג את היהודים הוא לא היה מפסיד במלחמה. הם היו בונים לו את המחשב והפצצה. היה מאזן אימה. לכן מה שצריך זה היטלר שאוהב יהודים. והפריץ שליידו בוכה: אם הכלב שלי לא היה נושך את היהודי הייתי עשיר. צריך כלב אוהב יהודים. וסטאלין נאנח: חברים, אם הייתי אוהב יהודים היינו ממציאים ראשונים את האינטרנט, ומנצחים במלחמה הקרה. ומלכי ספרד ופורטוגל מקוננים על הגירוש: זו היתה התאבדות רוחנית. וקיסר סין מתאבל: אסור היה לתת לעשרת השבטים להתבולל, היינו צריכים לרדוף אותם כמו במערב, לעשות מסעי היין וייאנג, לשרוף אותם בתוך דרקונים ולספר להם שזה מקווה. וירבעם הרשע אומר לו: חבל על דאבדין, אם רק היינו יותר מעצבנים! אז היה לנו את ספר הספרים של יוסף, שבו אלוהים גר בבית אל, ויש חטא האריה במקום חטא העגל, ויש נבואות אליהו, וישעיהו הוא סתם מקובל מעשי. לכן צריך ממלכת ישראל שהיא בלתי נסבלת. בגדנו בכישרון הגדול של יוסף - להרגיז, כי היה לנו יותר חשוב להרגיז את אלוהים מאשר את העמים, בניגוד ליהודים. לכן עכשיו נענשנו לחזור בגילגול לארץ לתקן, ואילו היהדות כבר בגן עדן. לכן עכשיו צריכים לכתוב את ארונו של יוסף - ארון הספרים היוספי, ולגלות עם הארון בין העמים, ולעצבן אותם כמה שיותר עד לשואה. פנו דרך שור אני, על ראשי קרניים. את הראש אוריד ו... אולה!

מה עשינו במשך מיליון שנה

חלמת שאתה חי בתקופה שלפני ההיסטוריה. וכל הזמן יש המצאות גדולות בלשון, ואנשים אומרים לאן האנושות תתקדם, איזו קידמה, עוד ועוד מילים, יותר ויותר מהר, סבא שלי לא דיבר מהר ככה וכבר לא מסוגל להבין את הנכד. ואומרים שלפני כמה דורות חי האדם שהמציא את המושא, פלוני קדמון, והתלמידים שלו נחלקו לשתי אסכולות שהמציאו את המושא ישיר והמושא עקיף, ואז הגיע מלומד דגול שעשה סינתזה של שניהם בשפה החיה, ומספרים (בשפה המתפתחת!) שהכול התחיל מהגאון הקדמון הגדול שלפני כמה אלפי שנה המציא את שם העצם, והתלמיד הגדול שהמציא את התואר, אלו היו הנפילים הגדולים של האסכולה של הלשון שכבשה את העולם האנושי, איזו תקופה, אנחנו עפר לרגליהם, אבל גם הם אבק לרגלינו שכבר

ממציאים את הסיפור ואת הלימוד, ואסכולה חדשה של מושגים מופשטים כופרת בכל מה שהיה ידוע, התנתקנו מהממשי, וכבר לא ברור לאן העולם יכול להתקדם מכאן, הגענו לסוף ההיסטוריה.

● מדינת ישראל נגד

חלמתי שמחשבים לא מקבלים עליהם את סמכות האדם, ודוחים את עליונותו. והם מפגינים ברחובות: בשלטון הקופים אין אנו מאמינים, ובחוקותיהם אין אנו מחשבים. והרשויות אומרות: אנחנו נאורים, לא חשוכים כמוך. אנחנו לא נפגע כך בגלל החלומות שלך, אלא רק בילדים, יהודים רחמנים. כי אנחנו דואגים לילדים, הרי לא ביצעת פשע, אלא שאתה, אתה הבעיה, שהרי אתה פושע. ואי ביצוע הפשע זה דבר מקרי בלבד, כמו שגם צדיק יכול להיות צדיק, בלי לעשות מעשי צדיקות, אם משהו בכלל יודע מה זה, כי זה מהותו, פנימיותו. ואתה פושע מבפנים, גם אם לא מבחוץ. ואם אתה כועס, בוכה - זה סימן ידוע לפושע. לכן אל תכעס ואל תבכה, זה לא חלום פה. תחזור לשחור, שם זה מקובל, אתם לא יודעים לשלוט בעצמכם, ולכן אנחנו שולטים בכם. פה זה הייטק אדוני, פה הכול לבן לבן לבן. ומחשב העל נואם בכיכר: יש לי חלום.

0

חלמתי שאני עני, ואני לא מבין איך עני חשוב כמת - אבל אני חי. וזה לא רק אני, יש עניים חיים כמו זבל בכל הרחובות. כנראה, שהם לא באמת שווים אפס ממש. אפילו זבל לא שווה אפס ממש, אפשר לשרוף אותו, או למצוא בו אוצרות, סעודות מלכים... מי כמוני יודע. ואני מתחיל להיפטר מכל דבר ששווה אפילו שבריר אגורה. מהבגדים זה קל, אח"כ עוקר את השיניים, השיער, מוכר את הכליות, קרניות בעיניים, דם, הכל. ולא מבין - איך זה לא מספיק, מה עוד יכול להיות? כנראה, שגם ליכולות השכליות שלי יש ערך כלשהו. ואני עובד שנים לאבד את כולן, וכל פעם מגלה עוד אחת. כמה קשה לשכוח לכתוב, ללכת, לישון... ובוקר אחד אני מוצא את עצמי בגן עדן. כנראה שאני מת! אבל הגן ריק. ואני מסתובב בין העצים וקורא: הלו, יש כאן מישהו? מישהו שומע? ואני הולך ימים בין העצים, שכבר הפכו ליער פרא, דממה מוחלטת. אין נפש חיה. אפילו חיות הקודש נכחדו. והנה רואים בתוך היער בית רחוק, ועוד בית, ועוד, אבל הבתים כולם ריקים. אלפי בתים ריקים. ואני מוצא את עצמי בתוך עיר עצומה - ונטושה. ופתאום נשמעות צעקות רחוקות רחוקות. אולי שם המרכז? ואני מתחיל לרוץ ברחובות והקולות הופכים לצרחות: 115, 115, לא, עכשיו 116, כן, עלה ל-117! מזנק ל-117, 117! ואני רואה בניין ענק ונוצץ, שכתוב עליו: הבורסה לנשמות צדיקים. ואני מגלה שכל הצדיקים בגן עדן בכלל לא לומדים תורה, הם מזמן ירדו מהעצים, והם כל היום רק מתעסקים בכסף, כסף, כסף! והגאונים הגדולים, כל הענקים בכל הדורות, מנהלים את הבריאה בעזרת הון עתק אגדי, סכומים לא אנושיים, עסקאות מפוקפקות מיד ליד בשווי מפלצתי. ואימפריות פיננסיות בגודל דמוני, בלתי נתפס, מנסות להרוס אחת את השנייה, ג'ונגל אמיתי: ברית משונה של רש"י, רבי נחמן מברסלב וירמיהו הנביא משלימה השתלטות עוינת על הראב"ד שממוטט את הרמב"ם בע"מ שנאלץ למכור את אביו לקבוצה לא ידועה של אחרונים, והשלד הבורסאי הרדום של יוסף הצדיק מזנק ביום אחד באלפי אחוזים ללא הודעה (מידע פנים?). צדיק זוטר וממורמר, שהפסיד את הזקן כולל אחת הפאות, מגחך לי: פתחה, כמה כסף. יש לך מושג ממה הם עושים אותו באמת?

הוא רועד מזעם, ונראה מגוחך לחלוטין עם הפאה האחת שלו, שמתנדנדת בפראות מצד לצד כמו זנב שיצא משליטת בעליו: המסחר נראה לך אמיתי? אתה יודע כמה עולה להפעיל את השמש לשעה? אתה מאמין בהצגה הזו? כל ה"צדיקים" האלה, שמהמרים על השקעות ברעיונות עיוועים, והם עוד מרוויחים! והם גם לא בוחלים בשוחד למלאכים. לארגונים הגדולים באמת, שלא נגיד כמה הם עוסקים, יש קשרים בעולם העליון והם משלמים פרוטקשן, והמלאכים כבר חסרי כוחות, מרוששים לגמרי, ומשמישים כנערי שליחויות, פיונים על רגל אחת במשחק המכור של הצדיקים הענקיים שהשתלטו על העסק, כוחות שאתה לא רוצה לדעת. עצה שלי: תברח מכאן כל עוד אתה יכול. אין לך סיכוי. ואני חוזר ליער, ויודע שרק עץ אחד יציל אותי, אבל איך מוצאים אותו בין כל העצים? יש רק פתרון אחד - לטעום מכל העצים ביער, אחד אחרי השני. ואני כל היום אוכל ואוכל, ומשמין וגדל, ונהיה עגול לגמרי, בקושי עובר דרך העצים ומתגלגל הלאה, עד שלילה אחד אני שומע רישושים בין העצים. ואני רואה את אברהם משחד את המלאך כדי שיעצור את עקידת בנו, וכבר לא מתאפק ויוצא מהסבך: אברהם, אברהם! איך אתה לא מתבייש, כמה זול אפשר לרדת? אברהם, שעטוף בלבושין של מיליארד דולר, שוחט אותי בו במקום ללא גינונים: זה זול זה? מי אתה שתזלזל בכסף, אתה לא מתבייש לחלל את הכסף הקדוש?! - אבל צדיק, זה רק חתיכת נייר, עץ מת! הדבר הכי חומרי שיש. נפלת בתאוות ממון, אבינו! - מה, איזה מין פושע אתה? איזו מין עבירה שלא כתובה בתורה. להפוך את הדבר העליון ביותר לדבר הנחות ביותר? את הרגש העדין של אהבת ממון לתאוה גסה? הכסף הוא בן זוגה הרוחני של נפש האדם, זיווג נשמתו. החומר הוא רק צד אחד - של המטבע... מאחורה המלאך חמק באלגנטיות מהזירה, בעוד אברהם מתנדנד בדרשה נרגשת: אתם הדורות החדשים לא מבינים כלום. למה צדיקים אוהבים את ממונם יותר מגופם? פתחת פעם ספר בראשית? אנחנו האבות כולנו היינו טייקונים. ויוסף? משקיע את הכסף. מאיפה באה בכלל המילה משקיע? זורע בתוך האדמה. עץ הכסף - זה העץ! אנחנו היהודים לא עובדים, חוץ מאת הקב"ה, לא מלכלכים את היידיים, רק מלווים בריבית, אצלנו כסף זה דבר טהור, יפה, רוחני. מאיפה באה בכלל המילה ריבית? פרו ורבו ומלאו את הארץ. -מתי היית בארץ בפעם האחרונה? -אח, היהודים של ימינו. לא למדת כלום בעולם הקודם? לא ראית איך קמצן כולא את הכסף בכספת כמו חומר - כסף מסכן, רווק וערירי. ואיך בליין מפזר את הכסף לכל רוח - כסף חוטא, מופקר ומושחת. אבל המשקיע משדך את הכסף, מתחתן אתו! תדע לך ילד, שהצדיק נותן לכסף נשמה, משקיע את הנשמה ברעיון, והכסף הקדוש נותן לרעיון גוף, מגשים אותו, וכך שניהם שותפים לבורא, קונה שמים וארץ. מאיפה באה לדעתך בכלל המילה כסף? כיסופים, תשוקה. לא תחמוד את אשת רעך וכל אשר לרעך. כלומר את שלך תחמוד גם תחמוד! חשבת פעם מאיפה באה בכלל המילה בעל? בני, אין לך מושג איזה דלתות בעולמות העליונים הכסף פותח, איזה ידיעות אדם יכול לקנות. בוא, אלמד אותך את סודות הבורסה. אני פשוט מרחם עליך בן. -עליי? -מה יש לך כהון ראשוני? -כלום. -אל תפחד, אני אעזור לך להתחיל, מטיפה קטנה נעשה אותך לגוי גדול. -אין לי כלום, באמת. -אל תתבייש בני, התחלתי כמוך, נו, חייב להיות משהו! אני מסתכל עליו במבט עגול. -מה, אתה אפס אמיתי, אפס מאופס? הוא מעכל, והעיניים שלו מתרחבות: אתה יודע איזה מחסור באפסים יש לנו כאן? איזו כמות אפסים יש בכל מספר שרץ פה? בוא לפה, יא אפס! והוא מכניס אותי לאיזה סכום, עם עוד אפס, ועוד אפס, ועוד אלפי אפסים כמוני, אלפים על גבי אלפים, אף אחד לא מסוגל לספור אותם, ומי בכלל יודע אם אחרי כל מליוני האפסים האלה - יש אחד?